

PLAYBOY INTERVJU

Nikica Gabrić

Profesor doktor Nikica Gabrić oftalmolog i poduzetnik, pripovijeda o svom putu do uspjeha, govori zašto ga je jako razočarao Račan, obrazlaže svoju tezu o poštenoj, ali posve nekompetentnoj vladi te zbog čega misli da je Milanović na krivom mjestu u krivo vrijeme
Razgovarao **Velimir Cindrić**

Košarica prvih mandarina sredinom listopada u predvorju ureda prof. dr. Nikice Gabrića, poznatog oftalmologa i poduzetnika, na šestom katu njegove Klinike Svjetlost u zagrebačkoj Heinzelovoj ulici namjernika će odmah uputiti na njegovo metkovičko podrijetlo. Taj 51-godišnji medicinski stručnjak, osnivač i vlasnik čitava lanca oftalmoloških klinika u regiji, kao i čest i rado viđen gost u mnogim drugim operacijskim dvoranama u zemljama nekadašnje Jugoslavije, poznat je i kao oštar politički komentator, koji nerijetko svojim živopisnim razmišljanjima uzburka ionako nemirnu hrvatsku političku scenu.

Nimalo neobično, s obzirom na to da Nikica Gabrić, uz bogatu stručnu karijeru, ima i političku prošlost. Naime, od 1987. do 1988. bio je, kao pretposljednji aktivist na toj funkciji, predsjednik omladine SR Hrvatske te zastupnik u Saboru SR Hrvatske u raz-

doblju od 1986. do 1990. I poslije uspostave hrvatske države, obnašao je dužnost savjetnika za zdravstvo podpredsjednice Vlade Željke Antunović u Račanovoj vladi („volonterski“, naglasit će sam). Iako će to mnoge začuditi, Gabrić nikada nije bio član SDP-a, kao niti jedne druge stranke, iako ga šira javnost tako često percipira.

Životni put Nikice Gabrića možda bi se lako mogao okarakterizirati kao tipičan za ambicioznoga provincijalca. Iz rodnoga Metkovića došao je na studij medicine u Zagreb, gdje je briljirao visokim ocjenama i diplomirao 1984. Dvije godine poslije zaposlio se kao znanstveni pripravnik Medicinskog fakulteta na Klinici za očne bolesti KBC Rebro. Magistrirao je 1988, a nakon promjene vlasti i uspostave samostalne države, zahvaljujući političkim okolnostima i, kako sam kaže, narušavanja postojećeg hijerarhijskog sustava, umjesto već

zacrtaog puta prema mjestu šefa klinike, 1990. je prešao na Zavod za oftalmologiju Opće bolnice Sveti duh, gdje se zaposlio kao liječnik specijalist. Nakon pet godina samozatajnog rada, 1995. izabran je za ravnatelja Lions Hrvatske očne banke. Doktorirao je 1997. pod mentorstvom dr. Ljerke Henč-Petrinović, a 2000. stekao znanstvenonastavno zvanje docenta na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Rijeci, gdje danas ima status profesora. Iste je godine postao i član Hrvatske akademije medicinskih znanosti, a potom i predstojnik Zavoda za oftalmologiju na Svetom duhu. Titulu voditelja Referentnog centra Ministarstva zdravstva RH za prikupljanje, provjeru, pohranu, distribuciju i transplataciju rožnice u svoju je biografiju upisao 2002.

No, upravo ta 2002. u njegovoj je karijeri znatno bitnija zato što je tada osnovao privatnu oftalmološku polikliniku Svjetlost,

MOJ PROFESOR ME NAGOVARAO NA OKO, ALI MENI SE OKO ČINILO MALO - SEDAM GRAMA TEŠKO, 24 MILIMETRA DUGO... ČAK SAM ZAMALO OSTAVIO ČURU, KOJU SAM IMAO NA DRUGOJ GODINI STUDIJA, KAĐ MI JE REKLA DA ĆE SPECIJALIZIRATI OFTALMOLOGIJU - MISLIŃ SAM DA JE NEAMBICIOZNA

SVAKAKVE SU MI SE ETIKETE LIJEPILE SAMO ZATO ŠTO SAM U JUGOSLAVIJI BIO PREDSEDNIK OMLADINE I ČLAN SABORA. SVE DOK JEDNOG DANA TADAŠNJI PREMIJER ZLATKO MATEŠA, KOJEG SAM UPOZNAO U LIONS CLUBU I KOJI JE POMOGAO STVARANJE OČNE BANKE. NIJE DOŠAO KOD MENE DA MU ODREDIM DIOPRIJU ZA NAOČALE

NAKON ŠEST MJESECI POSTALO JE JASNO DA OVA VLADA NEMA NIKAKVU STRATEGIJU IZVOĐENJA HRVATSKE IZ KRIZE. ONO ŠTO MILANOVIĆ I NJEGOVI LJUDI NE RAZUMIJU JEST SLJEDEĆE: DA BISTE SVIRALI U ORKESTRU, MORATE GODINAMA VJEŽBATI KAKO BI BILI VIOLINIST. ILI DA BISTE VOZILI AVION, MORATE GODINAMA BITI KOPILOT...

gdje počinje njegov streloviti poslovni uspon, ponajviše zahvaljujući velikom broju operacija laserskog skidanja dioptrije i ultrazvučnog uklanjanja mrežnice. Prostore te poliklinike na Bukovačkoj cesti brzo je prerastao i već je 2007. osvanuo novi, raskošni objekt Specijalne bolnice za oftalmologiju Svjetlost u Heinzelovoj ulici, zdanje na šest etaža, ukupne površine koja premašuje 2000 kvadratnih metara.

Sa šest vrhunski opremljenih operacijskih dvorana, osam specijaliziranih odsjeka, najmodernijim dijagnostičkim kabinetima i ambulancama te apartmanima za postoperativni boravak pacijenata, Gabrićevo je novo sjedište poslužilo kao baza za širenje u čitavoj regiji, pothvat za koje je temelje postavljao godinama. Danas je tako vlasnik klinika u Zagrebu, Splitu, Sarajevu i Banjoj Luci, redovito gostuje u Crnoj Gori, Prištini, Subotici i Zemunu, a planira i daljnje širenje posla. I sve usred najveće ekonomske krize u Hrvatskoj i regiji. Zbog tog nevjerojatnog uspjeha, Gabrić je prije godinu dana i izabran najmenadžerom jugoistočne i srednje Europe.

K tome, protekloga ljeta Nikica Gabrić nemalo je iznenadio medijskom ofanzivom kojom je neštedimice napao Vladu i njezinu politiku, u kojoj su se pojavljivale izjave tipa „Srljamo u propast, Vladu treba dati stručnjacima“, raznorazne šale („Znate kako se zovu Linić i Čačić? Dvojac bez kormilara, a premijer se zove Zoran Čačić, djevojački Milanović“) te u kojoj se kontroverzno zalagao za prosvijećeni apsolutizam i tehničku vladu. Mnogi su se tada zapitali što mu to treba i je li možda uvrijeđen što kao dokazani poslovni čovjek nije pozvan u vladu.

Na sve ovo i još puno toga pokušali smo od Gabrića dobiti odgovore u sat i pol stanke njegova četrnaestosatnog radnog dana. U razgovoru se pokazao kao misaon i živopisan sugovornik, koji se često pozivao na pisce, filozofe i slične reference, a gotovo svaki je odgovor, bez obzira na tematiku, vrlo brzo pretvarao u podulju lamentaciju o životnoj filozofiji, dok je štur postao tek na području privatnoga.

Kad smo započeli razgovor prvo je zapalio cigaretu, što je i tijekom intervjua često činio. Zato smo se najprije raspitali baš o pušenju i čuli zanimljivu teoriju.

PLAYBOY: Od onih ste liječnika koji puše?

GABRIĆ: Da. Izvolite, hoćete i vi zapaliti? Znate, ključna stvar je da čovjek svojim mislima uzrokuje svoje bolesti. Čovjek ima oko 50 tisuća misli tijekom jednoga dana. Pri tome 70 posto misli nikada ne izgovorimo, a 30 posto misli svaki dan ponavljamo.

I zapravo zbog toga stalno živimo isti život. Čovjek je jedino biće koje može odvojiti pozitivne od negativnih misli. Dakle, ljudi koji negativno misle, zapravo produciraju negativnu energiju i rade destrukciju vanjskog i unutarnjeg sustava. Ljudi koji pozitivno misle i koji su uvijek u stanju vidjeti pozitivne stvari, odnosno zašto je nešto dobro, imaju svoje želje, koje onda pretvaraju u ciljeve. Ciljeve pretvaraju u plan, iz plana nastaje akcija, akcija oblikuje djelo, djelo stvara naviku, a navika formira karakter.

Mislim da je karakter čovjeka puno važnija stvar od intelekta. Dakle, tko ima karakter, taj ima budućnost. Ljudi koji mogu disciplinirati svoje misli i koji mogu stalno mobilizirati pozitivnu energiju, zapravo svojim mislima mogu utjecati na sintezu

Iznimno sam bio ponosan kad sam prije godinu dana operirao na čuvenom Fjodorovljevom institutu u Moskvi, gdje sam operaciju izveo za šest minuta, a njihov najbolji doktor za 17. Taj osjećaj da možete nadmašiti svakoga ne možete kupiti

proteina. Negativne misli, vjerojatno na razini DNK, rade pogrešnu sintezu proteina i onda zapravo imamo ciljane organe na koje obolijevamo. Mogu biti do kraja otvoren i reći da škrti ljudi, koji ne daju ni govno od sebe, dobiju rak debelog crijeva. Ljudi koji bi htjeli fukat, a ne mogu, dobiju rak prostate. Ljudi koji ne mogu probaviti vlastiti život dobiju rak želuca. Ljudi koji ne mogu apsorbirati ljubav dobiju dijabetes. Ako riječ šećer zamijenite s riječju ljubav, onda ćete vidjeti da dijabetičari ne mogu apsorbirati šećer iz svojih crijeva i zapravo ne vjeruju u ljubav, odnosno ne mogu prihvatiti ljubav kao pokretač života. I to su obično ljudi koji su vrlo uspješni, ali su neuravnoteženi zbog sukoba unutrašnjeg i vanjskog svijeta, što uvijek rezultira problemom na gušterači. Ljudi koji bi htjeli više nego što mogu, a nemaju za to motor, dobiju infarkt. Ljudi koji se ne mogu održati u stresu, panici i velikim zahtjevima dobivaju inzult.

Mi imamo i genetsku sklonost da određemo

ne bolesti možemo naslijediti. Ako stanete u blizinu nuklearnog reaktora, sigurno ćete biti ozračeni i dobiti tumor. Ljudi koji u sebe unose lošu hranu dobit će, vjerojatno, neku bolest koja je vezana uz pesticide i slično. Duhan isto može štetno utjecati na čovjeka, ali siguran sam da ljudi koji su veseli i pozitivni puno rjeđe obolijevaju nego oni koji su namćorasti...

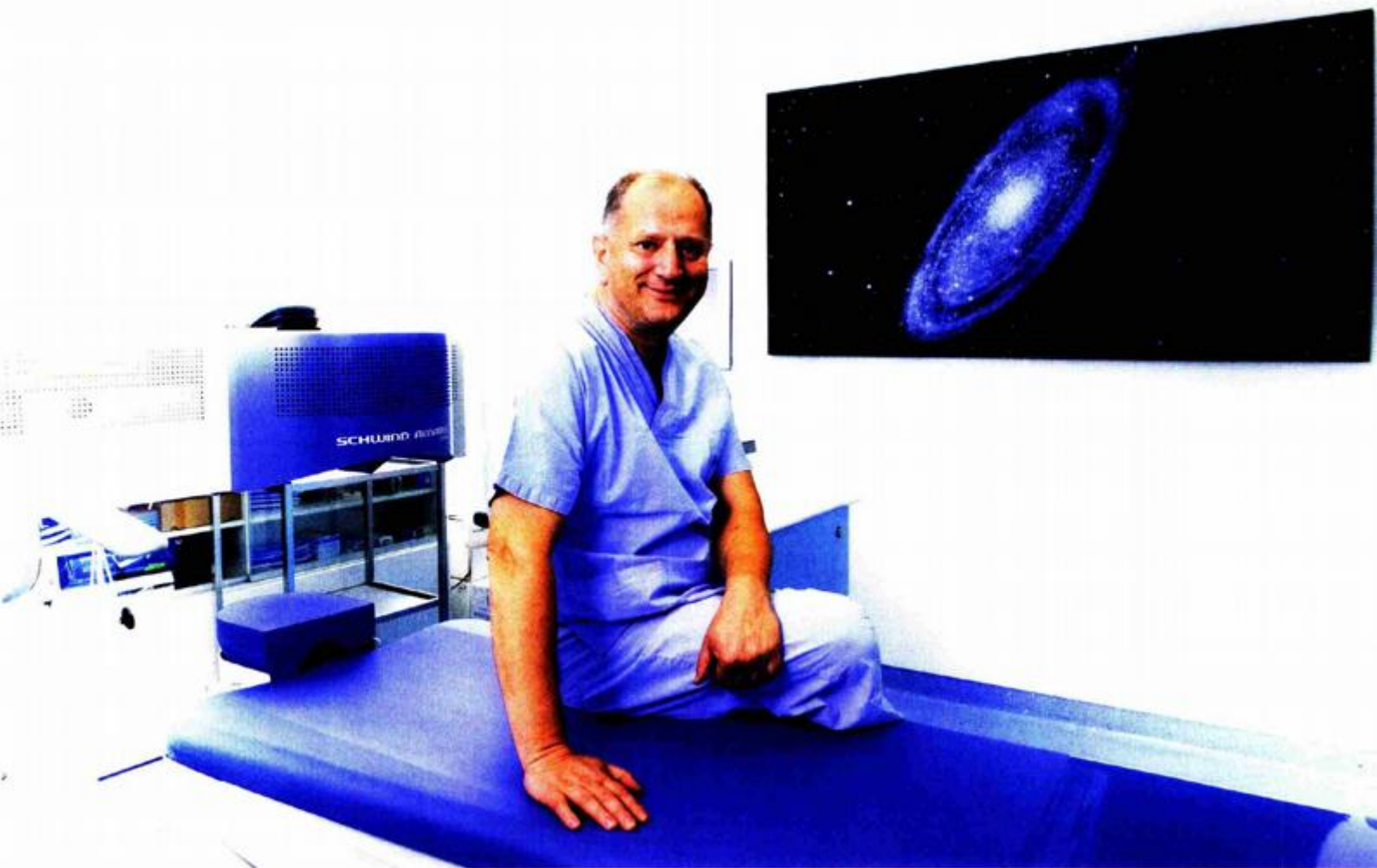
PLAYBOY: Mogu pobijediti negativne utjecaje?

GABRIĆ: Pa, mogu ih pobijediti. Mozak je savršen organ koji u sebi zapravo skuplja obrasce pokupljene u djetinjstvu. Znate, mi najviše nalikujemo na naše roditelje, i ako nismo prošli puno svijeta i ako nismo puno radili na sebi kao na osobama, onda uvijek u manjoj ili većoj mjeri, i to što smo stariji, nalikujemo našim roditeljima, jer smo od njih naučili emotivne obrasce kroz koje doživljavamo život. Najveći problem za napredak čovjeka je kako napraviti dvije stvari. Prva je - kako se odvojiti od roditelja. Kao djeca shvaćamo da su naši roditelji najpametniji, najljepši, najbolji, najjači i tako dalje, a onda kad dođemo pred pubertet, družeći se s drugim ljudima, shvatimo da ima i drugih, pametnijih i boljih, ljepših i tolerantnijih roditelja. E, tada treba napraviti distinkciju da svoje roditelje moramo voljeti i poštovati, jer su nam dali život i omogućili ono što je bilo u skladu s njihovim naslijeđem - određene radne navike, ljubav, emocije..., ali i shvatiti da nisu idealni i da se moramo identificirati s drugim ljudima koji su pozitivni i od njih skupljati nove obrasce kojima punimo naš softver.

A druga stvar koja je ključna za ljude, posebno za muškarce ali i za žene - kako prebroditi prvu ljubav. Većina ljudi nije u stanju razriješiti konflikt prve ljubavi i onda cijeli život nose traumu, jer nisu znali rasplesti taj odnos. I onda vidite da ljudi u 30-im i 40-im godinama, s kojima radite, nisu razriješili dva osnovna odnosa - odnos s roditeljima, kada trebaju postati samostalni, odvojiti se i preuzeti paket dobrih osobina, i kako nadvladati frustraciju i razočaranje prve ljubavi. Na sreću, većina prvih ljubavi se raspadne i onda počinjemo odrastati.

PLAYBOY: Prebacimo se sa životne filozofije na konkretnu stvarnost. Ovoga ljeta ste se pohvalili da vam je svake godine sve bolje, da vam rastu prihod i da otvarate nove klinike. Koja je tajna takvog uspjeha usred velike krize?

GABRIĆ: Pa i tajna uspjeha potječe od temeljne životne filozofije. Od svojih sam roditelja naučio da je u životu važnije znati dijeliti nego množiti i zbrajati. Većina ljudi zna množiti i zbrajati i stalno nešto kao hrčci

skupljaju, isključivo usmjereni na sebe, a na dijeljenje su spremni samo onda kada misle da će od toga imati neku korist. Filozofija dijeljenja je filozofija investiranja i filozofija obnove čovjekove energije. Što više puta dijelite, to više imate tih obnova energije..., ciklusa stvaranja i rasta, imate smisao života.

Što je smisao života i zašto smo mi na ovome svijetu? Mislim da čovjek ima dva poslanja. Jedno je genetski zadano - da produžimo vrstu. Međutim, što bi čovjek trebao raditi kad djeca odrastu i postanu samostalna? Usput, mi predugo odgajamo našu djecu... Negdje s 45 godina čovjek treba spoznati što je to što on još treba napraviti u životu da bi ispunio njegov smisao. Što ostaje u životu kad odlazite s ovog svijeta? Aleksandar Makedonski, koji je bio jedan od najvećih osvajača, na kojeg je najveći utjecaj imala njegova majka, kad je došao kući nakon svih osvajanja, razbolio se i dan prije negoli će umrijeti rekao je: „Sutra ću umrijeti, ali molim vas, budući je moja majka zaslužna za moj život kakav je bio, pokažite da moje ruke iz lijesa stoje gore i da s ovog svijeta odlazim praznih ruku.“ Dakle, na drugi svijet ne nosimo ništa. Iza nas ostaju naša djeca i projekti koje smo pokrenuli. Što smo veći broj projekata pokrenuli i što veći broj ljudi želi sudjelovati u našim projektima ili ih nastaviti, to je ostvarenje funkcije našeg života veće. Jer, živjeti 75 godina naspram

13,7 milijardi godina koliko postoji svemir i to da smo mi jedan naspram sedam milijardi stanovnika na svijetu, ne daje nam pravo da budemo bahati, egocentrični, egoistični..., nego moramo shvatiti kakva je naša uloga.

PLAYBOY: Je li vam poslovna sposobnost prirodna ili ste ju stekli učenjem i iskustvom?

GABRIĆ: Isključivo učenjem i iskustvom. Ja sam bio mali dečko, provincijalac koji je najprije zamišljao da će biti pravnik, jer su mi se svidale sudske rasprave u američkim filmovima, gdje se nevini osudi, pa dode sposobni odvjetnik, održi veliki govor i sve preokrene... Onda sam razmišljao hoću li biti astronom, jer su me u 4. razredu gimnazije impresionirali Isaak Asimov i veličina i savršenost svemira... Ali opet, iz perspektive malog Metkovića nisam mogao razumjeti što bih ja kao astronom radio. Potkraj gimnazije oduševila me i psihologija, pa sam počeo razumijevati zašto netko nešto radi, što su motivacije, obrambeni mehanizmi, kako formiramo svoj ego... A onda sam opet mislio - pa što ću raditi kao psiholog. Mogu predavati u školi, biti industrijski psiholog..., i onda sam komformistički otišao na medicinu, jer mi se svidalo pomaganje.

PLAYBOY: Iz kakve obitelji potječete?

GABRIĆ: Moj tata je bio ekonomist, a mama domaćica. Moja osam godina starija sestra studirala je medicinu, ali nije utjecala na mene. Onda sam pročitao knjigu Mortona Thompsona „I ne kao stranac“, koja je opi-

sivala jednog mladog engleskog liječnika i kroz koju se proteže ljubav prema medicini, prema čovjeku i pomaganju... To je možda bilo presudno.

PLAYBOY: Jednom ste prilikom rekli da vam je otac bio partizan i da ste ponosni zbog toga. Je li on utjecao na vaš politički svjetonazor?

GABRIĆ: Gledajte, kao dijete nisam razumio što je značilo biti partizan ili nešto drugo. Ali, kad sam se našao u dobi od 30 godina, razmišljao sam kako su se ljudi u Drugom svjetskom ratu odlučivali na koju će stranu. Ljudi u Dalmaciji odlučivali su hoće li u ustaše, partizane ili domobrane. Mog oca su mobilizirali kao domobrana, a onda je on pobjegao u partizane. Na neki način, cijeli je moj odgoj prožet time da su drug Tito i partizani pozitivni likovi, koji su stvorili novo, pravednije društvo... Danas, s ove distance, svjestan sam da je tu bilo i pozitivnih i negativnih strana. A opet, s druge strane, tu je bio i tradicionalni odgoj moje majke - mi smo bili tajno kršteni... Ali, nisam znao za Bleiburg niti niz drugih događaja koji možda ne služe na čast tom razdoblju. Ipak, svejedno mislim da je taj sustav bio humaniji nego drugi sustavi i da je imao socijalnu notu koja je trebala doprinijeti boljem životu u zemlji. Ne mislim da je to što me otac učio da ne mrzim Srbe, Muslimane, Makedonce... bilo nešto krivo. Danas se bratstvo i jedinstvo naziva tolerancija, ljudska prava, prava na svoju seksualnost... Mi smo

učeni da su svi ljudi jednako vrijedni i majka nam je uvijek govorila da ne smijemo raditi loše stvari, jer ne idemo u crkvu i ne možemo se i ispovjedati.

Moram zahvaliti svojim roditeljima na odličnom odgoju, patrijarhalnom, gdje je otac bio strog, pošten i vjerovao je u vrijednosti rada, i gdje je majka bila nježna i davala nam ljubav. Čak nas je majka više poticala da studiramo nego otac koji je na neki način od svoga oca naučen da je najvrijednija stvar zemlja.

PLAYBOY: Medicinski fakultet završili ste s prosječnom ocjenom 4,52. Je li to bilo zbog želje za znanstvenom karijerom ili ste jednostavno bili štreber?

GABRIĆ: Ne. Ja sam prva četiri razreda osnovne škole prolazio s dobrim, a onda s vrlo dobrim. Treći i četvrti gimnazije prošao sam s odličnim. Rekao bih da sam se ja, kako sam postajao stariji, polako uozbiljavao. I kad sam došao u Zagreb, mislio sam da sam puno gluplji od ljudi koji su tu učili. Međutim, kad smo počeli polagati ispite, vidio sam da ništa ne zaostajem, a posebno sam se iznenadio na drugoj godini studija, kada sam kao studentski predstavnik, sjedio u upravi fakulteta i shvatio da nisam uopće gluplji od svih tih mudrih, sijedih profesorskih glava koje su sjedile oko mene.

PLAYBOY: Kako je reagirao otac kad se nakon studija niste vratili u Metković?

GABRIĆ: Moj je otac zamišljao da ću se ja vratiti kao doktor opće prakse u Metković. Jako se razočarao kad sam 1984. prihvatio ponudu da ostanem raditi na Fakultetu. Te godine su se smrzle mandarine, jer je na Neretvi bila velika zima, pa su mu se tako dogodile dvije grozne stvari. Poslije je, naravno, shvatio da bi povratak u Metković bio puno lošiji za moju karijeru.

PLAYBOY: Kako ste se uopće odlučili specijalizirati oftalmologiju?

GABRIĆ: To je zanimljiva priča. Najprije sam mislio da ću biti neurokirurg ili kardiokirurg, jer mi se to činilo kao nešto najspektakularnije u medicini - operirati dva mitska organa. No, kao stažist, asistirao sam na puno operacija, provodio po 12 sati u sali, i shvatio da me, od svog tog stajanja, jako bole leđa. A istovremeno, profesor doktor Borko Ivanišević operira šest sati kao da svira violinu. Onda su mi otkrili da mi se kliže peti lumbalni kralježak i da nikada neću biti dobar kirurg ako budem morao stajati. Zato sam krenuo razmišljati o ginekologiji, urologiji, tražiti...

Moj profesor dr. sc. Krešimir Čupak me nagovarao na oko, ali meni se oko činilo malo - sedam grama teško, 24 milimetra dugo... Čak sam zamalo ostavio curu, koju

Raćan me stravično živcirao u toj svojoj sporosti, lijenosti, neambicioznosti... On je bio pošten čovjek, ali čovjek na krivom mjestu u krivo vrijeme

sam imao na drugoj godini studija, kad mi je rekla da će specijalizirati oftalmologiju - mislio sam da je neambiciozna.

Onda sam bio na jednoj mikroskopskoj operaciji mrežnice i odjednom shvatio koliko je to lijepo, moćno i izazovno operirati to malo oko, jedan mikro svijet..., i da onda čovjek nakon operacije progleda. To me oduševilo.

PLAYBOY: Obavili ste više od 30.000 operacija oka. Je li zasićenje bilo glavni razlog što ste dio svog radnog vremena preselili iz kirurške sale u menadžersku fotelju?

GABRIĆ: Do prije tri godine ja sam radio do 90 posto operacija na Klinici, a taj broj nije nikada bio manji od dvije tisuće godišnje. Danas radim 700-800 operacija, ali sam shvatio da ako želim opstati na tržištu i biti velik, onda je puno snažnije imati filharmonijski orkestar nego biti najbolji svirač na nekom glazbalu. Shvatio sam da stvaranjem orkestra povećavam svoju snagu i moć da stvorim neke druge ljude, koji će mene jednog dana operirati kad ja budem star i ne budem dobro vidio. Pojam mog životnog uspjeha ne sastoji se od toga da samo sebe izgradim, nego da stvorim masu ljudi koji će biti moja škola.

PLAYBOY: Jeste li vi onda dirigent tog orkestra?

GABRIĆ: Da, danas sam dirigent više nego solist. Iako i danas mene moji doktori zovu za najteže operacije ili me pitaju za savjete. I moram se pohvaliti da još uvijek najbrže operiram u mojoj klinici.

PLAYBOY: Dakle, još niste u fazi velikog doajena koji rijetko operira i čije su operacije lošije od onih rutinera. Još se isplati za vas potegnuti veze?

GABRIĆ: Eto, rekao sam vam da još uvijek najbrže operiram u Klinici, makar to i nije najbitnije, jer je najbitniji rezultat. Ali, brzina je mjera vještine. Iznimno sam bio ponosan kad sam prije godinu dana operirao na čuvenom Fjodorovljevom institutu u Moskvi, gdje sam operaciju izveo za šest minuta, a njihov najbolji doktor za 17. Taj osjećaj da možete nadmašiti svakoga ne možete kupiti.

PLAYBOY: Znači, Alija Sirotanović oftalmologije?

GABRIĆ: Ma, ne to. Znači, jedan događaj jako je definirao moju karijeru. Do 1990. bio sam najmlađi specijalizant na Rebru, s ogromnim brojem teških operacija, ali nisam dobio posao, jer sam bio predsjednik omladine SR Hrvatske i četiri godine u Saboru. Po svim regulama ja sam za koju godinu trebao postati šef klinike, jer sam bio sposoban i politički podoban. Dakle, smiješila mi se lijepa karijera. No, ljudi koji su u tom trenu odlučivali nisu u meni vidjeli političku opasnost, već preambicioznog čovjeka koji će narušiti postojeću hijerarhiju. I oni su se mene elegantno riješili kad je HDZ došao na vlast. Ja sam otišao na Sveti duh, tada Josip Kajfeš, gdje sam jedva primljen. Tamo sam s doc. dr. sc. Ljerkom Henč Petrinović stvorio izvanredan tandem. Zajedno s njom učio sam nove stvari i donosio nove ideje i planove. Na tom je odjelu 1990. bio samo jedan crno-bijeli televizor s Prvim programom, pa sam odmah preko svojih veza nabavio kolor televizore za liječničku sobu, za sestre, nabavio telefaks, kompjutere..., počeo skupljati robu iz donacija. Onda smo zajedno osnovali Očnu banku, napravili puno aktivnosti koje su od jednog malog, provincijskog odjela u bolnici na kraju grada učinili jednu od najprosperitetnijih oftalmoloških klinika u Zagrebu i Hrvatskoj. I to sam sve napravio iz dišpeta.

PLAYBOY: Kako to da ste se onda odlučili za privatni biznis?

GABRIĆ: Shvatio sam kako sam dva puta bio podoban i dva puta nepodoban. Kad ste podobni imate mogućnost da ograničeno napredujete, a kad ste nepodobni, da onda čekate dugo vremena. Od 1990. do 1994. bio sam relativno nepodoban na Svetom duhu, jer su govorili - a, to je komunjara, udbaša... Svakakve su mi se etikete lijepile samo zato što sam u Jugoslaviji bio predsjednik omladine i član Sabora. Sve dok jednog dana tadašnji premijer Zlatko Mateša, kojeg sam upoznao u Lions Clubu i koji je pomogao

stvaranje Očne banke, nije došao kod mene da mu ja popodne u dežurstvu odredim diopriju za naočale. Odjednom, kad je Mateša došao kod tog Gabrića-komunjare, odjednom sam postao podoban...

Dakle, ljudi vam prilijepe etiketu da bi vas eliminirali iz utrke. Ja danas na to gledam vrlo pozitivno. Da nisam imao probleme u životu i karijeri, ja nikada ne bi postigao to što jesam. Problemi vas jačaju i ako ste stvarna kvaliteta, samo je pitanje vremena kada će umjetno napravljen zid pred vama pasti. I onda sam shvatio da, ako želim ostvariti svoju ambiciju u medicini, moram sam nabaviti sredstva rada, jer mi država, zbog brzog napretka tehnologije u medicini, ni kad sam podoban, neće moći omogućiti uvjete u kojima bih se mogao natjecati s Europom, u koju sam sve više i više odlazio.

U tom trenutku bio sam, kao volonter, savjetnik Željke Antunović za zdravstvo u Vladi i predsjednik Nadzornog odbora HZZO-a. Donesen je zakon koji zabranjuje da se uspoređo radi i državno i privatno, i ja sam odmah sam znao da ću se odlučiti za privatno.

PLAYBOY: I u pet godina već ste prerasli prostor u Bukovačkoj?

GABRIĆ: Tako je. A pri tome nikada nisam želio raditi s HZZO-om, samo zbog toga što sam htio pokazati da sam sposoban i da mogu opstati na otvorenom tržištu. Znaite, postoje dvije vrste ljudi - jedni su lovci i ti svaki dan idu u lov i bore se da uhvate plijen da bi preživjeli, a drugi su ratari koji dobivaju pomoć, polako sade, pomalo rade, žale se na kišu, sunce i vjetar i uvijek nešto oberu. Ja sam po svojoj prirodi lovac, a ne ratar.

PLAYBOY: Među najčešćim pitanjima vaših potencijalnih pacijenata vjerojatno su - koliko košta lasersko skidanje dioptrije, je li operacija bolna i koliko traje te koliko je sigurna?

GABRIĆ: Da, to su najčešća pitanja. Cijena operacije oba oka je 12.000 kuna. Znaite, ljudi su prije 200 godina, kada su izmišljene prve naočale, s podozrenjem, pa čak i ruganjem, gledali na ljude koji su nosili naočale. Držali su ih manje vrijednima. Ali, oni koji su imali problem s vidom, a imali su naočale, riješili su ga. Naravno da su s vremenom naočale postale dio zdravstvene kulture, ali i estetskog izražaja čovjeka koji ih nosi. Kad su prije 50 godina izmislili kontaktne leće, onda su ljudi govorili - pa tko će stavljati staklo, plastiku u oko, pa to je opasno i slično. Međutim, mnogi športaši, spikeri, vatrogasci, policajci... time su riješili određene probleme jer su im naočale smetale pri radu. Tako je bilo i prije 24 godine, kada je prvi put napravljena laserska operacija.

Uvijek postoji dio javnosti koji prihvaća novine i dio javnosti koji je konzervativan i koji ih ne prihvaća. Međutim, danas znamo da je to potpuno sigurna, bezbolna, trajna i učinkovita metoda.

Prije šest godina dao sam operirati vlastite oči. Naime, do 2006. sam nosio naočale, jer sam mislio da me one čine ozbiljnijim, produhovljenijim...

PLAYBOY: Ali ste bili vlastita antireklama?

GABRIĆ: Točno, bio sam antireklama. Onda sam shvatio da nošenje naočala kod ljudi izaziva zazor. I onog trenutka kad sam se ja operirao i kad sam skinuo naočale, moj se posao u tome segmentu bitno poboljšao, upeterostručio ili udesetorostručio. Zato što osobno svjedočenje šalje snažnu poruku - ja u to vjerujem, ja se toga ne bojim i ja dijelim sudbinu te tehnologije zajedno s vama.

PLAYBOY: Koji i koliki su stvarni rizici i je li vas ikada netko tužio zbog neuspjele operacije?

GABRIĆ: Rizici su da vam se na tisuću operacija može dogoditi pet komplikacija. Ali, što je bit priče kod tih pet komplikacija. Gotovo su sve komplikacije rješive, samo što produžuju liječenje. Gotovo da ne postoji mogućnost da bi netko izgubio oko ili izgubio vid. U karijeri sam imao samo jednu tužbu, ne za lasersko skidanje dioptrije, nego za operaciju mrežne jednoga branitelja, koji na žalost boluje od PTSP-ja, i koji ne želi da mu se riješi neki mali problem, nego bi zapravo htio novce i rentu.

PLAYBOY: A što je s greškama?

GABRIĆ: Znaite kako ja sankcioniram ljude koji rade greške? Zanimljiva priča. Nikad nitko u Klinici nije sankcioniran zbog toga što je napravio medicinsku grešku, ali ako netko napravi ljudsku grešku prema kolegi ili pacijentu, onda im odredim da 10 posto svoje plaće uplate u SOS Dječje selo Lekenik. Ne želim uzeti njihove novce kao sankciju, ali mislim da Dječje selo povremeno vrlo lijepo prolazi. To je način kako da ljudima povećate stupanj odgovornosti.

PLAYBOY: Otvorili ste klinike i u Splitu, Sarajevu i Banjoj Luci, operirate i u Crnoj Gori, Prištini, Subotici i Zemunu, a planirate i nove lokacije. Otkud takvo širenje u vrijeme najveće krize u regiji?

GABRIĆ: Vrlo je jednostavno. Cijela se priča opet sastoji od investiranja i dijeljenja. Ja sam rano shvatio da je Hrvatska mala zemlja i da je četiri i pol milijuna ljudi mali broj da bi stvorio održivu ekonomiju, tako da svi mi dobro živimo i da pri tome imamo i avijaciju i mornaricu i administraciju..., sva obilježja koje jedna država treba imati. Dakle, meni je bilo prirodno da sam već 1999., u doba kada smo bili u ranom poraću i kada se u Hrvatskoj

baš nije dobro živjelo, svoj potencijal vidio u tome da ono što znam i što sam naučio, a što se može mjeriti sa Zapadom, prodam na Istoku. Ja sam tako već 1999. besplatno operirao u Tuzli, Sarajevu..., za jednu američku kompaniju radio sam operacije u Beogradu, Prištini, Skoplju... Ja sam tada išao dijeliti znanje i polako formirao priču o Nikici Gabriću, stvarao ime i robnu marku.

Onda su me ti ljudi, kada su sazreli i kada su htjeli raditi neke privatne stvari, zvali kao pionira koji je već nešto napravio u Hrvatskoj, da im pomognem tu priču implementirati u njihovim sredinama. Cijela priča opet počinje iz jedne druge priče. Doktori se bave plemenitim zanimanjem, ali u ruskom jeziku za liječnika postoji riječ „vrač“, kao i kod Indijanaca u Americi. Doktori koji danas rade u Hrvatskoj, u regiji i istočnoeuropskim zemljama još uvijek imaju ulogu vrača, odnosno psihologiju vrača. Do vrača se ne može doći, pa tražite kanal kako do njega doći. Da bi vraču pristupili morate mu davati žrtve, priloge..., da bi vas on tretirao.

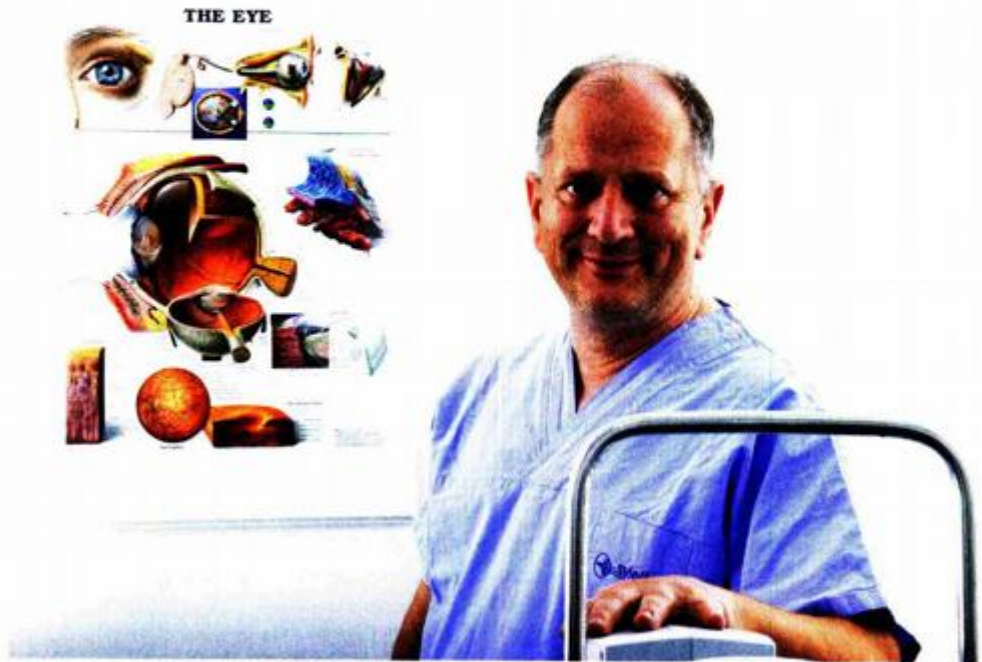
A ja sam shvatio da moderno vrijeme traži drugi pristup, a to je da ja ne čekam pacijenta zatvoren u svojoj klinici, nego da idem prema pacijentima. Shvatio sam da je zdravstvena usluga jednaka kao da prodajete novine, kompjutere, automobile... Dakle, od nekog tržišta koje uopće nije postojalo, a to je tržište laserskog skidanja dioptrije ili tržište privatnih zdravstvenih usluga, ja sam učinio sustav koji je izvanredno opremljen, ima vrhunsku tehnologiju i koji nije zasnovan samo na jednom čovjeku. Da imamo jednog ili dva nezadovoljna na stotinu pacijenata, mi ne bismo mogli opstati. Zadovoljni ljudi najbolja su preporuka.

PLAYBOY: Radite i *pro bono*?

GABRIĆ: Da, strašno puno, toliko da ne smijem reći koliko, jer su mi rekli da je to porezno kažnjivo ako pomognete čovjeku što je slijep i nema novaca. Naročito sam osjetljiv na djecu. Nikada mi nije problem pomoći kad su u pitanju djeca čiji roditelji nemaju mogućnosti, pa makar platio i porez na to. Znaite, uvijek treba imati neku perspektivu. Ja, kad sam bio mlađ, za svoga oca ne bih mogao platiti operaciju četiri *bypassa*, za koju nekome morate dati pet tisuća eura. I zato smatram da ljudi koji uzimaju novac u bolnici ili traže mito, nisu ni humani niti su dobri ljudi.

PLAYBOY: Već ste rekli da ste bili predsjednik omladine SR Hrvatske 1987/88. Što vas je ponukalo na politički angažman?

GABRIĆ: Za cijelo vrijeme studija bio sam društveno aktivan, jer sam zapravo veliko dijete koje sve zanima. Kad su mi ponudili da budem društveno aktivan, kao pred-

Hrvatstvo se ne mjeri busanjem u prsa, nego se mjeri time koliko je čovjek u stanju pokrenuti drugih ljudi na svome projektu. Dakle, ponosim se na to koliko sam Hrvata, ali i drugih građana u regiji, pokrenuo da me slijede u mojim projektima. To je za mene pravo hrvatstvo

sjednik omladine, pitao sam svog profesora Čupaka je li to dobro za mene ili ne. Rekao mi je da je to za mene jako dobro, jer ću time dobiti jednu novu dimenziju - biti rukovoditelj i da ću odlučivati o drugim ljudima, brinuti o većem sustavu negoli sam to ja sam, odnosno nekoliko ljudi oko mene. No, upozorio me da ne ostanem predugo u politici, jer će mi to zamjeriti struka. U to doba bili su jednogodišnji mandati, što je bilo idealno. Tako da ja uopće nisam svoju radnu knjižicu prebacio s Rebra u "omladinu". Time sam stekao menadžersko i organizacijsko iskustvo, iskustvo voditelja projekta.

Zanimljivo je da su potkraj moga mandata odredili mene i pokojnoga Antu Milovića da održimo govor na željezničkoj stanici u Kninu, gdje su Srbi bili nezadovoljni sa situacijom oko Kosova. Izašli smo pred pet tisuća ljutih ljudi, koji ne mogu prihvatiti bilo što im vi rekli. Anti Miloviću nisu dali ni da završi govor i gadali su ga jajima, pa ga je morala braniti milicija. Ja sam izašao na pozornicu i rekao da Albanci kao većina na Kosovu moraju garantirati Srbima kao manjini sva prava, na što sam dobio veliki pljesak. Međutim, kad sam počeo govoriti da Srbi kao većina u Republici Srbiji moraju garantirati istu količinu prava Albancima na

Kosovu, onda su me izviždali. Ali sam uspio održati govor.

Ta vrsta hrabrosti i energije za napraviti takvo nešto neprocjenjivo je iskustvo koje vam pomogne u životu, u smislu da možete upravljati ljudima ispred sebe, i to ljutim, nezadovoljnim i razočaranim.

PLAYBOY: Zašto su, prema vašem mišljenju, liječnici toliko skloni politici?

GABRIĆ: Gledajte, liječnici sigurno spadaju u cvijet generacije. Najbolji daci iz gimnazije odlaze studirati medicinu, elektrotehniku, građevinu..., dakle neke teške fakultete. Oni koji su, recimo, vrlo dobri do odlični, idu studirati pravo, ekonomiju, sociologiju i slično, a oni ostali drugdje. Liječnici su ambiciozni i pametni ljudi, koji su u svome radu suočeni s donošenjem brojnih odluka. U jednom trenutku hrvatskog državnog razvoja, od 1990. godine nadalje, nije bilo dovoljno ljudi koji su bili spremni donositi odluke, koji su znali strane jezike i koji su imali određenu osobnost. Međutim, što se pokazalo u hrvatskoj politici? Moć, novac i politika su kao povećalo - dobre ljude čine boljima, a loše lošijima. Dakle, opet dolazi do izražaja karakter, o kojem smo već govorili. Jedan dio liječnika u politiku odlazi zato jer ih medicina i osjećaj da su važni više ne

može ispuniti. Problem je kada ego postane toliko velik da ne postoji samokorekcija.

Na moj život bitno je utjecao istočnjački filozof Osho, koji je rekao da bez ega ne možemo ništa postići u životu, ali da ako ga u 40-im godinama, kada smo već nešto postigli, ne ošišamo, da ćemo se pretvoriti u narcise i da ćemo moći slušati samo dobre vijesti i misliti da smo važni i zaslužni za sve. A već smo rekli kako je čovjek malen.

PLAYBOY: Bili ste i zastupnik u Saboru od 1986. do 1990., a nakon toga i savjetnik za zdravstvo potpredsjednice Vlade Željke Antunović. Jeste li bili član SDP-a?

GABRIĆ: Poslije 1990. nisam bio niti u jednoj političkoj stranci, ali sam bio naklonjen SDP-u. Bio sam nestranačka osoba i moram priznati da se nisam baš slagao s Račanom. No, budući da je pokojnik, ne bih govorio sve ono što o njemu mislim. A ne mislim baš dobro...

PLAYBOY: A što mislite o toj vladi u kojoj ste sudjelovali?

GABRIĆ: Sad me tjerate da opet pričam tu priču. Račan, zbog toga što nije imao hrabrosti da napravi introspekciju samoga sebe, nije imao snage da 90-ih godina kaže što je bilo dobro od 1945. do 1990., a što nije. Da je Račan i tadašnji SDP to napravio, mi bismo danas imali modernu socijaldemokraciju u Hrvatskoj. On to nije imao hrabrosti, jer se osjećao krivim zato što je naslijedio smijenejene proljećare - Savku Dabčević-Kučar, Miku Tripala i sve druge koji su 1971. smijenjeni, za koje je u tom trenutku postojala određena simpatija hrvatske javnosti, jer su bili mnogo hrvatskiji komunisti nego svi ovi poslije. Dakle, to je jedna kriva percepcija. Oni imaju svoju zaslugu, ali imaju i komunisti koji su od 1980. do 1990. reformirali tu Hrvatsku i učinili je zemljom u kojoj je bilo sasvim lijepo živjeti.

Mi danas nemamo tako dobrih rezultata u turizmu, ekonomiji niti bilo čemu drugom, kakve smo imali posljednjih godina tog odurnog komunizma. Dakle, Račan je bio kukavica. Da bi zaštitio svoju poziciju i da mu netko ne prišije da je smijenio proljećare, on je pobjegao i od Mike Tripala i od Savke Dabčević-Kučar i od svih nas koji smo u to doba bili progresivni komunisti. A takvi su komunisti u Sloveniji napravili tranziciju slovenskog društva na bolji način nego što su to napravili Hrvatska, Srbija, Bosna... Tudman nije htio prihvatiti dio te omladine i obrazovanih ljudi, nego je tek kasnije, sredinom 90-ih, počeo govoriti o pomirbi. Dakle, mi smo bili odbačeni.

Račan se toga bojao i nije nas trebao, pa je s nekim Vujićevim SDP-om radio mimikriju socijaldemokratske partije. Drugo, Račan je

svojom kukavičkom politikom gurnuo sve Srbe u Hrvatskoj Miloševiću, jer ih nije htio zaštititi. Jer, nije bilo baš lako biti Srbin u Hrvatskoj 90-ih godina u gradovima kao što je Zagreb. Krajinski Srbi, koji su rušili zemlju, nisu bili isto što i urbani Srbi. Račan je dio urbanih Srba gurnuo Miloševiću u ralje, da ne prihvate Hrvatsku kao svoju višestoljetnu domovinu.

PLAYBOY: To su ona četiri istočna grijeha SDP-a o kojima često govorite?

GABRIĆ: Tako je. Treći istočni grijeh je odnos prema crkvi. Crkva je, unatoč različitim svjetonazorima, donijela dosta dobra hrvatskom narodu i očuvala određene vrednote kršćanskog života. Račan je mogao napraviti most između pozitivnog socijaldemokratskog i pozitivnog kršćanskosocijalnog, ali nije. I četvrta stvar je da Račan nikada više nije razumio radnike, nije se za njih borio niti je osudio pretvorbu, jer se bojao. A bojim se da je i on s takvim SDP-om profitirao, jer je trgovao s HDZ-om za nekretnine, da bi riješio neka svoja pitanja. Naravno, svatko može reći da je lako biti general poslije bitke i da je danas lakše to govoriti nego onda. Ali i onda je bilo ljudi koji su to govorili, a Račan je bježao od njih i sklonio se u zavjetrinu. Bio je idealna opozicija onakvom HDZ-u.

Na tom naslijeđu Račanova SDP-a nastaje jedna potpuno nova generacija. Od takvog SDP-a je pobjeglo puno lijevo orijentiranih ljudi, koji su mislili da pojavom Milanovića dolazi neka nova snaga, koja je hrabra, prodorna i obećavajuća... Međutim, Milanović je čovjek koji nažalost nema dovoljno životnog iskustva da bi mogao voditi SDP i mislim da je ta stranka potpuno izgubila svoj svjetonazor. Dakle, danas nema bitne svjetonazorske razlike između SDP-a i HDZ-a. Te su razlike minimalne. Radi se o interesnim skupinama pri čemu je kriterij podobnosti i poslušnosti mnogo važniji od intelektualnog, ekspernog i rezultatskog, dakle iskustva koje iza nekog čovjeka postoji.

PLAYBOY: Jeste li očekivali da će vas Milanović u nekom svojstvu pozvati u novu Vladu?

GABRIĆ: Ne, nisam to očekivao. Milanović i ja imali smo korektne odnose u vrijeme kad sam ja bio predsjednik Savjeta za zdravstvo 2003. u Račanovom timu. Dakle, bio sam jedan od njegovih najbližih suradnika. Ali, mene je strašno živciralo da na tim našim sastancima ne možemo po dva sata donijeti nikakav zaključak, zato što je on držao epske govore koje bi svaki srednjoškolac zaključio u tri minute.

Stravično me živcirao u toj svojoj sporošći, lijenosti, neambicioznosti... On je bio pošten čovjek, ali čovjek na krivom mjestu u krivo vrijeme.

PLAYBOY: Je li vas možda razočaralo što vas nije pozvao da pridonese kao dokazani poslovni čovjek?

GABRIĆ: Ne, nije me razočaralo, jer sam shvatio da ja u svome životu mogu napraviti puno više radeći svoj posao i time ujedno podignuti standard u Hrvatskoj. A Milanović se riješio svih ljudi oko sebe koji bi mu na neki način mogli biti konkurenti, bilo da ih je minirao, bilo da ih nije pozvao. Jer on ima generacijski problem. Htio bi biti iznad svih i ne shvaća da nema više uspjeha pojedina, nego da postoje samo uspjesi timova. Njegov najveći propust je što u osam godina opozicije, za vrijeme kojih je sazrijevao i napredovao, nije napravio projektne timove. U Hrvatskoj se više ne mogu dobivati izbori tako da se samo kaže - mi ćemo to bolje i poštenije. Što se pokazalo? SDP je dvaput iznenađen pobjedom, i Račanovom i ovom. Postavlja se pitanje - koji su to projekti, koji su to zakoni koje je ova vlast trebala napraviti. Dakle, on je doveo mlade ljude, poštene ljude..., ali ti ljudi nisu nikad nigdje radili, osim što su bili u politici.

PLAYBOY: Zbog čega ste ovoga ljeta u više medija počeli intenzivno kritizirati politiku Vlade?

GABRIĆ: Zato što je nakon šest mjeseci postalo jasno da ova Vlada nema nikakvu strategiju izvođenja Hrvatske iz krize. Osobno nemam političku ambiciju da budem ministar, premijer ili nešto drugo. Ali, imam političku hrabrost da o tome mogu otvoreno govoriti, jednostavno zato što sam svjestan i dobrih strana lijeve ili građanske opcije, kao i opasnosti kud nas ta građanska opcija može odvesti, pa da budemo u još dubljoj krizi. Malo je ljudi koji su ekonomski neovisni i koji su politički osviješteni da bi mogli o tome progovoriti na trezven način. Recimo, Karamarko kaže za Milanovićevu vladu da je nenarodna vlada. To je nešto što je potpuno neprimjereno. To je legitimna vlada, koja je pošteno dobila izbore. To su ljudi koji nemaju većih mrlja ili nemaju mrlja uopće u svojoj političkoj povijesti, ali se vidi da ta vlada ne zna upravljati, jer nema iskustvo.

Ono što Milanović i njegovi ljudi ne razumiju jest sljedeće: da bi vi svirali u orkestru, morate godinama vježbati da biste bili violonist, ili da biste vozili avion, morate godinama biti kopilot.

PLAYBOY: Dakle, opet se vraćate na tezu o poštenima, ali nekompetentima. Na čemu temeljite taj stav?

GABRIĆ: Pa na temelju toga da pogledate koliko je ljudi od 22 ministra nešto konkretno radilo u svom životu. Radio je Linić, radio je Čačić, radio je, recimo, dr. Mričić, dr. Ostojić i Veljko Ostojić. Svi ostali su dio

sustava, ljudi koji su samo koristili budžet, a nisu ga nikad punili. Nikada nisu imali odgovornost da su morali založiti svoje kuće, svoje stanove, automobile..., za projekte za koje su trebali odgovarati. A donose odluke o Hrvatskoj koje su s dugoročnim posljedicama. Dakle, ako se već nisu pripremili u razdoblju kad su bili u opoziciji, onda kad su formirali vlast, mogao se svaki ministar zatvoriti jedan vikend s 30 stručnjaka iz određenog segmenta - školstva, zdravstva, turizma, gospodarstva... Oni su jednostavno vukli ljude s ulice i popunjavali kvote, zato što Milanović nije imao hrabrosti formirati vladu u sjeni... Onaj tko vodi zdravstvo, taj mora imati pripremljene projekte, zakone i sve... Onaj tko vodi školstvo mora znati kako će se zakon za školstvo mijenjati, onaj tko

Apsolutno sam za to da budemo dio Europske unije, ali da u njoj budemo partneri, a ne ono što se do sada radilo. Jer to će nas pretvoriti u slugu i robove. I samo zato što se nisu čuvali nacionalni resursi i nije se njima upravljalo kao da su naši

vodi turizam mora znati što napraviti da se produži sezona, što su problemi dovođenja ljudi za zimski turizam... Toga ničeg nema. Na koncu je netko morao reći da je car gol. Mene su iznervirali, i rekao sam - car je gol.

PLAYBOY: Ljetos ste čak zagovarali i prosvijećeni apsolutizam kao rješenje za krizu?

GABRIĆ: Da. To je bila provokacija koja se nastavlja na ovu priču. Ja duboko vjerujem da je prosvijećeni apsolutizam daleko humaniji i bolji sustav od apsolutizma neprosvijećenih, što smo mi imali u posljednjih dvadeset godina. Problem dvadeset godina hrvatskoga novog razvoja jest to što nismo imali poštene i kompetentne. Dvadeset godina se donose zakonski štetne odluke za ovu državu i ovo stanovništvo. I svi se prave ljudi. Nitko zbog toga, jer svi imaju putra na glavi, neće reći - mi smo donijeli krive odluke, koje će dugoročno ovu zemlju koštati toliko da mi nikada nećemo stati na svoje noge. Apsolutno sam za to da budemo dio Europske unije, ali da u njoj budemo partneri, a ne ono što se do sada radilo. Jer to će nas pretvoriti u slugu i robove. I samo zato što se nisu čuvali nacionalni resursi i nije se njima upravljalo kao da su naši. Ljudi

su se u Hrvatskoj držali za srce, a s drugom su rukom krali i potkradali Hrvatsku.

PLAYBOY: Zalažete se i za tehnokratsku, odnosno tehničku vladu?

GABRIĆ: Apsolutno se zalažem za tehnokratsku vladu s ograničenim mandatom od oko četiri godine. Zbog čega? Zato što svaka stranka koja dođe na vlast ima toliko poteškoća i problema jednostavno zbog toga što se boji da će izgubiti vlast. Radi kompromise koji su truli. Ako se u Hrvatskoj složi ekipa ljudi koji su eksperti, koji ne idu u politiku da bi se obogatili, koji već dosta imaju i ne trebaju krasti, onda će ti ljudi moći donositi nepopularne odluke i neće pristajati na trule kompromise. Jednostavno zato jer će se, kad odrade svoj mandat, vratiti svojim poslovima od kojih će dobro živjeti, kao što su i prije živjeli, za razliku od većine ljudi koji danas ulaze u politiku da bi riješili svoj egzistencijalni, politički i društveni status. Jer to su „no name“ ljudi. Sustav gdje vi birate listu na kojoj poznajete samo prvog ili prvo troje ljudi, a zapravo uđe još 13 njih, to je katastrofalan sustav. Hrvatska treba dvodomni Sabor, bez da se poveća broj sadašnjih zastupnika... I treba zabraniti prijenos zasjedanja Sabora na televiziji, jer to isključivo služi da bi kojekakvi ekshibicionisti i bolesnici nastupali pred javnošću...

PLAYBOY: Ako Hrvatska ipak doživi potpuni ekonomski krah, što će se dogoditi s dvije najveće stranke?

GABRIĆ: One će nestati. Hrvatska zapravo tone sve dublje. Mi nismo u stanju servisirati naš temeljni dug. Kad niste u stanju servisirati osobni dug, vi ste u bankrotu. To isto vrijedi i za državu. Dakle, Hrvatska nije u stanju dovoljno proizvoditi da bi servisirala otplatu svoga duga. Što to znači? Pitanje duga je pitanje vlasništva. Ono što za vašu obitelj predstavlja dug od 50 tisuća kuna, za nekog ne predstavlja problem. Onaj tko je spreman preuzeti vaših 50 tisuća kuna duga postaje vlasnik u vašoj obitelji - nekretnina, stana, ovog i onog... Takvim vođenjem Hrvatske doći ćemo do toga da ničega više nismo vlasnici. A onda nam više ne trebaju ni političke stranke.

PLAYBOY: Prilično crne vizije?

GABRIĆ: To je stvarnost. Ono što mnogi ljudi ne razumiju jest da Hrvatska više nije geostrateški važna. Najvažniji resurs Hrvatske je Jadranska obala, koja je zapravo toplo more za srednju i istočnu Europu. I to je resurs koji mi nedovoljno koristimo. Amerikanci su, recimo, svoje geostrateške interese pomaknuli iz Aviana na granice Rusije - u Poljsku, Češku, Rumunjsku... Prvi suradnik Amerike u Europskoj uniji je Njemačka. A Njemačka svoje strateške

interese veže uz Poljsku, uz Rusiju..., ne veže ih uz Hrvatsku, možda djelomično, vrlo malo. Njemačka nas je ostavila Austriji. Dakle, dolazimo u poziciju da ćemo biti pod utjecajem bivše Austro-Ugarske - Austrije, Mađarske i Italije. A mi se nismo pripremili da bismo njima bili partneri. I ponovo ulazimo u sluganski odnos prema tim zemljama.

PLAYBOY: Ali ipak kažete da se veselite Europskoj uniji, jer imate pacijente iz Austrije, Švicarke, Slovenije...?

GABRIĆ: Naravno, jer mi se pruža novo tržište da dovodim nove pacijente. Ja Hrvatsku vidim kao Floridu sjeverne Europe, odnosno da će stari ljudi sa 60, 65 i više godina sa sjevera Europe živjeti u Hrvatskoj. Ali, hoćemo li mi upravljati resortima u kojima će oni živjeti ili će njima upravljati Britanci, Skandinavci, Nijemci...? Mi, nažalost, sigurno nećemo njima upravljati, zato što nemamo ni pameti, ni znanja, a niti novca. Znae, kapitalizam poznaje dvije ili tri kategorije - pamet, znanje i novac. Pamet i znanje možemo vezati u jedno. A mi nemamo ni pameti ni para. Zakoni kapitalizma su vrlo okrutni.

PLAYBOY: Tvrdite da imate plan kako Hrvatska može godišnje zaraditi pet milijardi eura.

GABRIĆ: Apsolutno. Ako su Barbieri i Marković mogli napraviti 16 marina u 16 mjeseci, onda ništa nije nemoguće. Danas se pokazuje da je nautički turizam jedan od najvažnijih segmenata gospodarskog života, kad je u pitanju područje turizma. Zašto mi u Hrvatskoj, zajedno sa strancima, ne bismo mogli od Umaga do Prevlake napraviti 16 resorta u kojima bi živjeli stranci po šest mjeseci godišnje i više, i trošili barem 50 eura dnevno. Problem je u Hrvatskoj što na 1100 otoka živi 70 tisuća stanovnika. Nitko s kontinenta ne želi živjeti na otocima. Zašto je problem da u Hrvatskoj razgovaramo o tome da neke otoke damo u koncesiju? Pa neka na njima živi 100.000 Nijemaca, 100.000 Šveđana, Kineza, Japanaca... Pa netko je u Kini dao Hong Kong na 99 godina, selendru i močvaru s malom lukom, od koje je nastao svjetski grad, svjetska ekonomija..., koja je pomogla i velikoj Kini da se otvori. A zašto se mi bojimo da damo naš Brač, Hvar ili bilo koji drugi otok da se na njemu nastane ljudi koji će trošiti - jesti, piti, telefonirati, točiti gorivo, trošiti našu zdravu hranu i slično.

Zašto se nitko u Hrvatskoj ne buni kada u ljetnim mjesecima imamo puno stranaca, koji svi troše, pa nam je svima dobro.

Jednostavno, ekonomski model od četiri i pol milijuna stanovnika ne može biti profitabilan ili osigurati da imamo održivi razvoj. Dakle, premalo nas živi na ovom prostoru, gdje može živjeti dvostruko ili trostruko više ljudi. Mi nemamo šanse napraviti neku ozbiljniju reindustrijalizaciju, nemamo snage iznaći neke nove tehnologije, nemamo snagu postati financijski centar, pa moramo koristiti komparativnu prednost, ono što imamo - Jadransko more, vode i poljoprivredu. Mi u tom segmentu možemo ostvarivati nekoliko milijardi eura godišnjeg prihoda, da bismo svi bolje živjeli.

PLAYBOY: Kad smo već na Jadranu, nedavno ste javno podržali splitski *gay pride*. Jeste li u svojim stavovima liberalni na svim područjima?

GABRIĆ: Pa, gotovo u svim. Pitanje homoseksualnosti je pitanje koje je bilo različito tretirano kroz naše vrijeme. Prije 20 godina su ljude zatvarali zato što su bili drugačiji nego mi. Ako je prirodno poslanje produžiti vrstu, onda bi vrsta izumrla kad bi svi bili homoseksualci ili lezbijke. Ali, mi moramo prihvatiti da postoje različiti ljudi i da oni mogu sasvim lijepo, normalno i ravnopravno živjeti pored nas. Ja u mojim klinikama

Nikica Gabrić

NASTAVAK SA STR. 57

imam nekoliko takvih osoba, i to su sve redom vrhunski liječnici, čisti, uredni i pažljivi prema svojim suradnicima. Nema nikakvo negativno iskustvo u tom pogledu. Kao što sam i rekao na početku, moji me roditelji nisu učili da mrzim ili diskriminiram one koji su različiti.

PLAYBOY: Već ste u dva navrata spominjali karakter. Kako biste opisali vlastiti?

GABRIĆ: Pošten, emotivan, čvrst, tvrdoglav, uporan...

PLAYBOY: A koja je načešća predrasuda o vama?

GABRIĆ: Najčešća je bila da sam neki boljševik, koji ne razumije dovoljno dobro Hrvatsku i da nisam dovoljno veliki Hrvat. Od svih tih velikih Hrvata, koji su se zaklinjali u Hrvatsku, ja sam jedini poslovne zastavice zabio u Subotici, Zemunu, Prištini..., a oni su svi tu pričali o hrvatstvu uz treću pivu i kladionicu.

Hrvatstvo se ne mjeri busanjem u prsa, nego se mjeri time koliko je čovjek u stanju pokrenuti drugih ljudi na svome projektu. Dakle, ponosim se na to koliko sam Hrvata, ali i drugih građana u regiji, pokrenuo da me slijede u mojim projektima. To je za mene pravo hrvatstvo.

PLAYBOY: Tvrdite da ste u Hrvatskoj ostvarili američki san. Koji su preduvjeti za takav pothvat, ako nemate političko zalede?

GABRIĆ: Gledajte, ja sam uvijek bio neka iznimka. Priča o američkom snu je metafora, koja može imati pozitivne i negativne konotacije. Što se tiče pozitivnih, boraveći u Americi 30 i više puta u posljednjih 20 godina, ono što mi se tamo svidjelo jest da je za ljude koji su u Ameriku došli iz Europe, Azije i cijeloga svijeta bilo bitno da imaju nešto u glavi, a ne u novčaniku. Ljudi koji su pametni, radišni i posvećeni postižu svoj cilj, a pri tome im američko društvo ne ograničava napredak. Ali, ima i negativna konotacija američkog sna. A to je neprekidna trka za nečim što je nedostižno, što je materijalno i što vas zapravo ne čini sretnim. To je traženje sebe, koje nikad ne dosegnete.

Većina ljudi u Americi i svijetu, koji su bogati i koji su postigli sve, zapravo su promašeni ljudi, duboko nesretni, razbijenih obitelji, bez sustava vrijednosti... Njihova vrijednost se mjeri količinom novaca, veličinom kompanija i slično.

Dakle, kad sam govorio o američkom snu, ja sam zapravo govorio o poduzetničkom koraku jednog malog provincijalca koji je došao u Zagreb i nikada nije ni sanjao da će obići toliko svijeta, da će u toliko zemalja operirati, držati predavanja, dobiti tolike počasti... Usput, u mom su slučaju, priznanja u Hrvatskoj uvijek kasnila za onima iz svijeta. No, ne mislim da je moj materijalni uspjeh tako impresivan. Tvrtka koja danas vrijedi 10 milijuna eura, koja je 40 posto otplaćena, nije neki naročiti američki uspjeh. Ali, nije ni neuspjeh. Za mene je to bila priča o tome otkud sam krenuo i do kuda sam došao, i da sam u svemu našao neko ispunjenje, da sam zadovoljan, da su ljudi koji sa mnom žive zadovoljni, da me ljudi koji sa mnom rade ne napuštaju, da me slijedi sve veći broj ljudi...

PLAYBOY: Stručno ste se usavršavali u više zemalja i putovali cijelim svijetom. Koja vas je zemlja najviše oduševila?

GABRIĆ: Moram priznati da sam bio jako impresioniran Amerikom. Za prvih 15 dolazaka u Ameriku najviše me impresioniralo što su sve oni u 200 godina uspjeli napraviti u odnosu na Europu, upravo zbog poduzetništva i protestantizma, koji je pokretač. Međutim, postoji nešto što vas razočara kad ste više puta tamo, a to je da između ljudi ne postoji iskren odnos, do te mjere da kad se netko sruši na cesti, ne smijete mu pomoći jer razmišljate hoće li vas taj tužiti zato što ste mu na krivi način pomogli. To je nešto što mi u Hrvatskoj i Europi ne poznajemo. Mi imamo puno emotivniji odnos, puno više suosjećanja za druge ljude, ali smo puno tromiji i birokratičniji u odnosu na svijet.

Recimo, Japan mi se uopće nije svidio. Mislim da je to život na granici fašizma, gdje mala skupina ljudi upravlja masom,

koja disciplinirano, poput mrava ili vojnika ide ujutro u vagone i cijeli dan rade, ne idu na godišnje odmore..., nešto potpuno strano europskom duhu.

A onda sam impresioniran koliko je malo vremena trebalo da se naprave neke grandiozne građevine, recimo Empire State Building iz 1931. Pa, recimo, Golden Gate Bridge u San Franciscu, sa šest traka, dovršen 1937., a mi danas razmišljamo hoćemo li graditi Pelješki most s dvije trake. A imamo pet puta više vozila negoli tada San Francisco. Kad na Key Westu vidite most od 11 kilometara, onda se pitate zašto mi nismo u stanju povezati naše otoke mostovima, da nisu izolirani i da se može bolje živjeti. Ukratko, fali pameti. Postoji jedna priča o tome da veliki ljudi govore o projektima i idejama, i tih je 5 posto. Oko 70 posto su obični ljudi koji komentiraju događaje, a preostalih 25 posto su mali ljudi, koji komentiraju druge male ljude. Hrvatska nema dovoljno velikih ljudi koji bi mogli razgovarati o idejama i projektima kako od Hrvatske napraviti zemlju poželjnu za život, da to bude zemlja na koju smo ponosni i u koju će građani drugih zemalja rado dolaziti.

PLAYBOY: S obzirom na toliko širenje poslova, koliko vremena uopće imate za obiteljski život?

GABRIĆ: To nije baš nešto čime se mogu pohvaliti. Imam dva sina i kćer i puno se puta dogodi da sinovi, od kojih je jedan na drugoj, a drugi na šestoj godini medicine, dolaze u u Kliniku i provode vrijeme sa mnom, jer sam ja u uredu po 12-14 sati dnevno. A često i mala kći od pet godina dođe k meni u ured, jer ja ujutro odem od kuće prije osam i nikad ne dođem prije devetdeset navečer.

PLAYBOY: I brak trpi?

GABRIĆ: Ha, trpi. Trpe me svi. Ja kažem, da su mogli, našli bi boljega od mene. Ali, kad sam s njima, to vrijeme onda uistinu nastojim sto posto biti posvećen njima, tako da to malo što dobiju od mene bude kvalitetno.

PLAYBOY: Postoji li institucija obiteljskog godišnjeg odmora?

GABRIĆ: Ove godine sam s obitelji na godišnjem odmoru bio pet

dana (kiseli osmijeh).

PLAYBOY: U čemu uspijevate uživati u slobodnom vremenu i imate li ga uopće?

GABRIĆ: Najviše volim čitati knjige. Strašno to volim i uvijek čitam nekoliko knjiga usporedno. Jako mi je žao što u životu nisam više čitao. A kada sam umoran, volim gledati filmove, i to ležerne, tipa James Bond ili serije poput „Umorstva u Midsomeru“, jednostavne priče koje nisu dramatski zahtjevne. Da me rasterete. Možda neki dobar krimić, triler, akcijski... To mi odvlači misli od posla i to me odmara. I volim slušati glazbu dok se vozim.

PLAYBOY: Koji tip glazbe?

GABRIĆ: Sve vrste. Recimo, slušam od orgulja i oratorija do Jelene Rozge, Graše i Olivera Dragojevića...

PLAYBOY: A znate li uživati u hrani i piću?

GABRIĆ: Ha, vidi se na mojim kilama da mi hrana nije mrska. Volim dobro jesti, ali imam manu da brzo jedem. Zato što često puta zaboravim jesti u toku dana, onda kad se nadem na nekoj večeri, uvijek se toliko najedem prvog i drugog predjela da mi je poslije žao kad dođu druge delicije.

PLAYBOY: Bavite li se kakvim športom ili ga barem pratite?

GABRIĆ: Nekad sam, u gimnaziji, bio talentirani golman, ali tata mi nije dao da igram nogomet, makar sam imao mjesto u prvoj omladinskoj momčadi, jer je rekao - tko god igra nogomet, nije završio školu. Ali, morao sam svirati u orkestru, pa znam svirati harmoniku i trubu, plesao sam u folkloru... Od športa sam se neko vrijeme bavio nordijskim trčanjem, što mi je dobro došlo. Nedavno sam dobio ovu traku za trčanje od mojih zaposlenika, ali ona je sada više ukras u uredu nego sprava kojom se služim.

PLAYBOY: Što očekujete od budućnosti?

GABRIĆ: Ono što je sigurno jest da ću poslovno još rasti, ali moram naučiti još brže proizvoditi ljude... Kad se šalim, obično kažem da ću živjeti do 107. godine života i da će me ubiti muž moje mlade ljubavnice od 37 godina...